

Какъ се освободихме.

Нови планове за възстание

Букурещъ. Въ единъ скромень домъ на ромънската столица се чува глѣчъ. Тамъ бѣха се събрали много българи въ деня на св. Кирилъ и Методий, 24-и май 1873 год. Тѣ силно се тревожиха и безспокояха.

— Какво да правимъ сега следъ обесването на Левски? се питаха тѣзи българи.

Начело на събранитѣ стоеше единъ едъръ мургавъ човѣкъ, съ високо чело и дълга брада? Той бѣ Любенъ Каравеловъ. До него отъ дѣсната му страна седѣше човѣкъ съ живи очи и буйни рунтави мустаци — той бѣ стария сливенски войвода Панайотъ Хитовъ; отъ лѣвата страна се подпираше на масата съ лакти на дветѣ си рѣце буенъ младежъ, съ широко чело, кжса черна брада и огнени очи — той бѣ калоферченина Христо Ботевъ. До тѣхъ и около тѣхъ стояха прави или насѣдали много българи — едни дошли тайно отъ България, а други събрани отъ преселниците българи изъ Ромъния. Лицата на всички изглеждаха загрижени и тжжни. Съ обесването на Левски мнозина вѣрваха, че народното освободително дѣло се разваля.